

Utorok 1. 3. 2016 Špeciálny deň

Ešte včera večer mi nedochádzalo, že Millin odchod sa blíži. Najmenej desaťkrát prebalila kufr. Skontrolovali sme všetky potrebné veci zo zoznamu. Bola nedeľákavá. Dokonca šla ochotne skoro spať a zisťovala, či sa ráno naozaj zobudím načas. Spomínam si na svoj prvý výlet do školy prírody. Nevieť detaily, no vybavuje sa mi pocit strachu a slobody. A asi tak nejako som sa cítila ráno pri autobuse. Mala som pocit, že ma tam ani nepotrebovala. Letmá pusa a nadšené nastupovanie do autobusu. Sedela pri okne a kývala o dušu. Ale ani náznak smútku, žiadna slza. Videla som pár detí, čo plakali. Keď sa pohli, narovnala som sa a uvedomila si, že rastie. Možno práve zažíva svoj prvý pocit slobody zmiešaný so strachom. Ide na 4-dňový výlet do Hong Kongu so svojou milovanou učiteľkou. A v prípade núdze je tam Christine, postaršia pani, čo mi chodí na fyzioterapiu a má funkciu triedneho dozorca. Na pondelkovej hodine som jej dala inštrukcie ako ju upokojiť.

Arlie je nejaký stratený. Cez deň sa párkrát spýta, kedy sa Milla vráti. No, vidina zajtrajšieho výletu do Taishanu iba s mami prehluší všetok smútok. V noci toho veľa nenaspal. Veľká afta v ústach riadne bolí a okrem toho mu lekár zistil zápal uší. Aspoň si spolu užijeme čas iba my dvaja. Teraz má Millino prvorodené miesto.

Dnes je to presne rok, čo som Slávina odprevádzala k taxíku, keď odchádzal sám do Číny. Rok, v ktorom som sa naučila asi viac za celých predchádzajúcich 17 rokov, čo sme boli spolu. Rok, kedy som sa naučila bojovať cez bolesť a slzy. Rok, kedy si každý deň uvedomujem, aká som šťastná, že sme rodina...

Piatok 11.3. 2016 Ako sa Milla vrátila z Hong Kongu

Od Millinho návratu z výletu prešiel už týždeň. Prišla vysmiata, unavená a hladná. Po vystúpení z autobusu

sa jej pusa nazavrela na najbližšie 2 hodiny. Spráskala 2 párky a 2 palacinky. Nestačilo, ešte som jej ďalší párok pridala a medzitým počúvala, ako stúpali 2 hodiny v teple na kopec s obrovskou sochou budhu, alebo odpovedala na otázku, čo položila niekoľko ráz: „Mami, chýbala som ti?“

„Samozrejme, ale vedela som, že si na bezpečnom mieste a máš kopec zábavy s kamarátmi a učiteľmi, tak som bola pokojná.“

„Aj ty si my chýbala,“ odpovedala vážne: „ale som sa každý večer modlila, tak sa to dalo vydržať.“

Bola som na ňu tak hrdá. Zvládla prvé odlúčenie a zaujímavo rozprávala, čo všetko sa prihodilo. Akoby som sa rozprávala s dieťaťom, čo za 4 dni narástlo a zmúdrelo. S úľavou bežala na záchod. S úsmevom som tlačila čínsky zvon na uvoľnenie zapchatého záchodu. To je celá Milla. Naša Milla, čo by som nevymenila.

Štvrtok 24.3. 2016 Hong Kong

Na beh v Hong Kongu som sa pripravovala pochtivo. 3x týždenne som behávala, z toho 2x hore na vysieláč. Pekne do kopca. Na začiatku mesiaca som ledva funela a po 2 týždňoch som bola schopná striedavo bežať a ísť rýchlokrokom. Tato mi dal úlohu, dobehnúť do cieľa pred ním. On bežal v kopcoch 21 km a ja 13,2.

Hotel bol zajednaný a deti išla strážiť Janka Mydlová. Trochu ma pobolieval žalúdok a bola som trochu ošapená. Nevadí. Nečakala som však, že nás čaká dlhá cesta. V sobotu sme vyrazili o 7.00 ráno a v Zhuhai sme zistili, že kvôli hmle nepremávajú lode. Po 20 minútovom rozčuľovaní sa v taxíku, čo nás oklamal v cene do Hong Kongu, sme sa vrátili do prístavu a húpali čo ďalej. Rozhodnutie pre autobus sa zdalo byť jednoduché a lacné. Aj keď 3 hodiny išli pomaly, verili sme, že tam onedlho budeme. Cítila som žalúdok a sem-tam ma riadne napínalo. Na nemilé prekvapenie nás však vodič vysadil v Shenzhene v prístave a povedal, že ďalej, pri hranice s Hong Kongom nejde. Takže sme nakoniec museli ísť loďou odtiaľ a lístky sa pekne predražili. Čas plynul a ja som si uvedomovala, že Mydlovci zo soboty už nič nebudú mať. Na hotel dorazili metrom takmer v tom istom čase ako my...po takmer 12 hodinách na ceste. Odkvácili sme takmer okamžite. Všetci. Arlan pokašľoval celú noc a Milla mala nejaké červené oko.

Nedeľa sa ohlásila príjemným ránom. Nebolo mi dobre, ale nechcela som sa vzdať. Toto spravil cestoviny a ja som do seba hodila jogurt. Ešte fajn, že bolo príjemne teplo, inak by som asi drgľovala od zimy, čo by mi ešte viac prekrútilo žalúdok. S blížiacim sa štartom sa ľudia kopilo a kopilo. O 8.30 sa masa pohla a tiekla všade, cez schody, kríky, trávu. Každý si hľadal svoju vlastnú cestu a tempo. Tato ufujazdil medzi prvými a ja som po pár kilometroch začala bojovať so závratami. Začalo to husto do kopcov. Sem-tam som prešla do chôdze a bola rada, že som si vzala fľašu s vodou. Bez nej by som asi nedošla. Nevadí, išla som svojim tempom a snažila sa dívať aj okolo. Pri tyrkyzovom jazere ma dokonca prekvapil orol, čo mi krúžil nad hlavou. Keď som prešla 10-kilometer a načapovala si vodu, akoby som ožila.

„Už iba 3,“ hovorila som si až kým som nedobehla pána, čo zapáchal ako po „veľkej“. Uf, žalúdok sa vzbúril a obsah musel von. Do cieľa bolo už iba kúsok a čas sa zastavil na 1h:44m. Po dôkladnom prehladaní cieľovej rovinky som bola spokojná. Slávi tam ešte nebol. Trochu som sa otriasla a čakala, kým ho uvidím. Konkurencia bola silná, no dobehol ako 5. Splnil svoj cieľ a zlepšil čas na 1h:57m.

Príjemný pocit. Nevzdala by som sa. Potrebovala som dobehnúť. Potrebovala som byť lepšia. Sama pre seba si dokázať, že som lepšia...

Potrebovala som zavrieť kapitolu v živote, ktorá sa neustále otvárala a otvárala. Zavrie sa konečne?

Pondelok 28. 3. 2016 Keď čas beží

Ešte fajn, že narodeniny blízko seba majú len Milla s Arlanom. Keby má aj Gwen, tak by som nechcela mať šnúru osláv v takom krátkom čase. Na tú svoju sa Milla tešila dlho. Dôkladne sme plánovali aktivity a kupovali veci. Minulý piatok sme vrámci stredajších tvorivých dielní namaľovali veľkého Olafa, ktorému deti po jednom poslepiačky pripínali nos. V to ráno sme ešte behli do Taishanu nakúpiť nálepky, lepidlá, pripínačky a kopec mashmallows. Arlie sa tešil tiež. Svoje došlé papierové Spiderman tanieri a poháre, spolu s ďalšími ozdobami nosí už 2 týždne v ruksaku.

V Sobotu sme upiekli tortu a naplnili „Frozen plnkou“. Pomaly sa premením na Elsu, minimálne viem tak čarovať a vykúzliť som jej tortu podľa nákresu☺ V nedeľu sme vyzdobili sálu a po tretej poobedie Slavi ukryl okolo domu čokoládové vajíčka. Len som nečakala 15 detí. Pôvodne ich malo byť iba 8. Ale nejako sa pomkli, podelili a aktivity sa pretiahli. Ozdobili sme i veľkonočné vajíčka a po 2 hodinách si Milla otvárala vo svojich nových Popoluškiných šatoch kopu darčiekov. A má 7 rokov...

Streda 13. 4. 2016 Big boy's party

Arlie behal so svojimi narodeninovými ozdobami už mesiac. Keďže má zvláštnu mániu „vždy, keď odchádza z domu, či už do škôlky alebo von, potrebuje si so sebou niečo zobrať“. A nie jednu vec, najlepšie do každej ruky, a keď sa nevmetí, tak do tašky. Z času načas je tá taška väčšia ako on sám. Učiteľka v školke si už zvykla a len sa zasmieja, ubezpečujú ma, že ho to prejde: „*Zatiaľ potrebuje pocit istoty a to mu tie veci dávajú.*“ Takže, posledné týždne s nami chodili do škôlky „Spiderman, tanieri a poháre a iné ozdoby“.

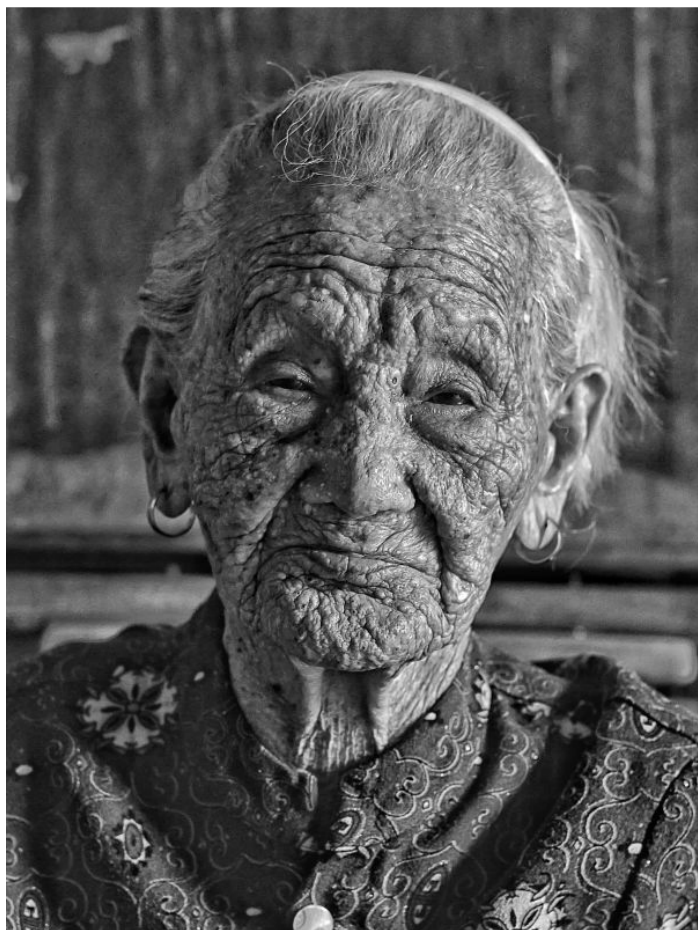
Nevedel sa dočkať, kedy už nastane veľký deň, na ktorý si pozval 3 najlepších kamarátov: Samuela, Ethana a Borisa. Ethanova mama nejako na párty zabudla a Ethan neprišiel, lebo išli

do mesta. Arliemu to nevadilo. Ráno sa potešil obrovskej plyšovej korytnačke a kostýmu korytnačky, čo si hneď obliekol. Okrem toho si želal knihu o morských živočíchoch.

Chlapci sa hrali takmer každý po svojom a obdivovali nové hračky. Sem-tam sa pohrali, inokedy poškriepili. Lietadlova torta s farebnými lentilkami mala úspech a po 2 hodinách som prepúšťala rozšantené deti domov.

Ozdoba bola skromná, tak som ju ponechala. Teraz mi nad hlavou poletujú farebné balóny zavesené na „Spiderman“ girlande. Zaujímavé je, že Shrimpie vôbec netuší, kto je to Spiderman. Iba videl veľa chlapcov, čo behali s hračkami.

S oslavou 4. roku dúfam, že ho konečne prejde obdobie „všetko je moje, nič nepožičiam a za všetko plačem, nariekam, až vreštím“. Zlato moje, kiež by mohol nadobudnúť istotu a zbaviť sa syndrómu sendvičového dieťaťa. S dvoma babami to naozaj nemá ľahké.

Tajomstvo storočných...

Foto starých ľudí, ktoré robí Slavinov bežecký kamoš Andrew. V Guangdongu sú dediny, v ktorých sa ľudia dožívajú nad 100 rokov. Tetula vedľa má 109 a ešte je čiperná. Hrdo pózovala vo svojej takmer prázdnej chatrči, s vystretým chrbtom. Pán dolu má tiež cez sto. Pohľad na jeho ruky hovorí za všetko. Určite v živote nezaháľal...

